

ŠE DE SÁ TÁ

XIII. ročník festivalu
Kocianovo Ústí

Č.4

Kocianova
houslová
soutěž

8~12/5/2018

Čtvrtý den
houslové soutěže
11/5

9.00 | 2. kolo 4. kategorie
19.30 | **Slavnostní galakonzert**
významných laureátů
a vítězů Kocianovy houslové
soutěže a komorní orchestr
Praga Camerata
kostel Nanebevzetí Panny
Marie Ústí nad Orlicí

Hlavní hvězda středečního festivalového koncertu
Marek Eben má silný vztah k hudbě, ale:

„Já a housle?
No, to vůbec. U nás
v rodině... vůbec“

ELIZABETH PAVLOVEC

BYLI JSTE VE STŘEDU V ROŠKOTOVĚ DIVADLE NA KONCERTĚ BRATRŮ
EBENOVÝCH A JEJICH SKUPINY? POKUD NE, O HODNĚ JSTE PŘIŠLI!
NÁVŠTĚVNÍCI KOCIANOVA ÚSTÍ TENTOKRÁT „PŘELADILI“ Z KLASICKÉHO
ŽÁNRU. „JE HEZKÉ, ŽE SE V ÚSTÍ PROPAGUJE TAKY VÁŽNÁ MUZIKA, COŽ
MY TEDA ZROVNA NEJSME... ALE HEZKÉ TO JE,“ ŘÍKÁ S HUMOREM SOBĚ
VLASTNÍM MAREK EBEN V EXKLUZIVNÍM ROZHOVORU, KTERÝ POSKYTL
ZPRAVODAJI KOCIANOVA ÚSTÍ 2018 KRÁTCE PŘED ZAČÁTKEM SVÉHO
VYSTOUPENÍ.

V ŽIVOTĚ SE VĚNUJETE NEJEDNÉ PROFESI OD
MODEROVÁNÍ PŘES HUDBU AŽ K DIVADLU. KTERÁ
Z VAŠICH AKTIVIT VÁS BAVÍ PŘÁVĚ NEJVÍCE?

Vždycky mě baví ta, kterou momentálně
dělám. Co je na tom půvabné, je, že když
máte těch profesí více, jedna vlastně
okysličuje druhou. A když se v jedné nedaří,
pořád má člověk naději, že by se ještě mohl
živit tou druhou. To, co se mi na tom právě
líbí, je, že člověk může přeskakovat od jedné
k druhé. Kdyby člověk dělal jen moderování,
tak vás to taky časem unaví. Ale je hezké,
že pak vyjedete na šňůru s kapelou, kde se

musíte starat o intonaci a rytmus a úplně
jiné věci. To je samozřejmě zábava.

MYSLÍTE, ŽE BYSTE MOHL VYBRAT VÁŠ
NEJOBLÍBENĚJŠÍ PROGRAM, NA KTERÉM JSTE
SE PODÍLEL?

No, mně všechny přirostly k srdci. Rád jsem
dělal Anežku, což byl příjemný formát, jenže
tam byla taková kosa, že to mám spojené
s tou zimou. Já jsem byl vždycky někde
zalezlý u kastelána, protože to byla jediná
mítnost, kde se topilo. Anežku jsem měl
rád. Samozřejmě Plovárnu mám strašně rád,

dělám ji dvacet let a setkám se
s různobarevnou paletou lidí. Je to osvěžující,
dozvíte se spoustu nových věcí. Vůbec
potkat se s nimi je zážitek. Rád dělám
festival ve Varech. To je zase trochu jiný druh
práce, protože ve Varech se vlastně odehrává
osmdesát procent v angličtině, což je většina
z těch rozhovorů. Proto je to náročnější po
této stránce. Pracujete někdy s velkými
hvězdami, které mají občas své rozmary, tak
je to trochu dobrodružné. Koncerty s kapelou
mám taky rád. Je těžké z toho vybrat nějakou
činnost, kterou bych nějak nemusel.

Je fajn, když je člověk na volné noze, když
má možnost toho výběru. Z čeho jsem
nebyl úplně nadšený, je taková ta závislost
divadelní, když rozhodují jiní za vás. Vy jste
přišel a visela tam vývěska a na ní bylo
obsazení. A vy jste si nemohl vybrat, co
budete hrát, ani s kým to budete hrát, ani

kdo to bude režírovat. Ne vždycky se ty věci
potkaly mezi sebou, to vidění světa.
Vypsilonce ani tolik ne, protože tam už jsme
byli všichni poměrně na jedné lodi.
V kamenném divadle se vám to ale stát
mohlo a pak to taky mohly být dva měsíce
utrpení při zkouškách. Mám rád na volném
povolání možnost se rozhodnout.

UŽ JSTE NAKOUSL, ŽE NA ČT MÁTE VLASTNÍ
PROGRAM NA PLOVÁRNĚ, KTERÝ BUDE PŘÍŠTÍ
ROK SLAVIT 20 LET. JAK VÁS TENTO KONCEPT
NAPADL?

Koncept vznikl tak, že si mě pozval Čestmír
Kopecký, který byl tehdy dramaturgem České
televize, a říkal mi: „Co byste chtěl dělat
v České televizi?“ To je nádherná otázka, po
které každý touží, aby ji slyšel. Já jsem říkal: „No
já bych si nejraději povídal s lidmi.“ A on říká:
„Tak jo!“ >>>>6

www.kocianovo-usti.com

První kategorie

ANKETA:

1. Kdo Vás přivedl ke hře na housle? / Who was your biggest inspiration to start playing the violin?
2. Povedly se Vám obě skladby? / Did you manage to play both pieces well?
3. Máte nějaký talisman pro štěstí? / Do you have a lucky charm?
4. Budete tady soutěžit i za rok? / Will you attend this competition next year?

YESUI TULGAT (MGL)

1. Nikdo, chtěla jsem začít hrát já sama. / Nobody, I wanted to start playing the violin myself.
2. Skladby jsem zahrála velmi dobře, líbil se mi jejich zvuk. / I managed to play both of the pieces very well; I liked the sound of them.
3. Ano, moje housle. / Yes, my violin.
4. Ano. / Yes, I will.

ANNA KATARINA TRALLA (EST)

1. Moje maminka, protože doma hrála. / My mum because she played at home.
2. Ano. / Yes.
3. Moje housle a taky můj plyšový medvídek, všude si ho беру. / My violin and also a teddy bear. I take it everywhere with me.
4. Ano. / Yes.

AGÁTA ZAHRAĐKOVÁ (CZE)

1. Když jsem chodila prvním rokem do nauky, tak se mě paní učitelka zeptala, jestli bych nechtěla začít hrát na nějaký nástroj, třeba právě na housle. Tak jsem řekla, že jo, a začala chodit do hudebky. / When I was in my first year of musical education, my teacher asked me if I would like to learn how to play an instrument, for example, the violin. So, I said yes and started to attend the music school.
2. Myslím, že docela jo. / I think I did quite well.
3. Ne. / No.
4. Nevím. / I don't know.

VASILISA SOKOLOVA (RU)

1. Můj bratr. On už hrál, tak jsem chtěla taky. / My brother. He already played the violin, so I wanted to, too.
2. Ano. / Yes.
3. Ne. / No.
4. Ano. / Yes.

Výsledky 1. kategorie

1. cena:

EMRIK REVERMANN

Canada – Royal Conservatory of Music

2. cena:

TEO GERTLER

Slovakia – ZUŠ Ľudovíta Rajtera, Bratislava

3. cena:

KHANUI ERDENEBAT

Mongolia – Music and Dance Conservatory,
Ulaanbaatar

Čestné uznání 1. stupně:

ANNA KATARINA TRALLA

Estonia – Tallinn Music High School

EMUJIN KYUNG MOON

Mongolia – Music and dance college of
Mongolia

NİL İPEK ŞABI

Türkiye – Bilkent University Music
Preparatory School

Čestné uznání 2. stupně

VIOLA LUKÁŠOVÁ

ČR – ZUŠ B. Jeremiáše, České Budějovice

DANIEL GUTTMANN

Austria – Wien

ALDAR MENDPUREV

Mongolia – Music and Dance Conservatory
Ulaanbaatar

YUAN TIANYOU

China-Bulgaria – Junior High School, Sofia

YESUI TULGAT

Mongolia – Children's Palace of Mongolia

TRISHA RIGHU

Mongolia – Mongolian State Music and
Dance Conservatory

Čestné uznání 3. stupně

MARKÉTA HANÁČKOVÁ

ČR – ZUŠ Uherské Hradiště

AGÁTA ZAHRAĐKOVÁ

ČR – ZUŠ Bruntál

TEMUGEN BOLDBAATAR

Mongolia – Mongolian Music and Dance
College, Sukhbaatar

VASILISA SOKOLOVA

Russia – Moskva, Kids Music school named
after A. Alexandrov

Účastnický list

ONONBAYAR EGSHIGLEN

Mongolia – Mongolian State of
Conservatory, Ulaanbaatar

Minirozhovor s vítězem I. kategorie

Emrik Revermann

ČEKAL JSTE VÍTĚZSTVÍ? ZAHŘÁL JSTE NEJLÉPE, JAK UMÍTE?
Nečekal. Hrál jsem, jak nejlépe jsem uměl.

DID YOU EXPECT THE VICTORY? DID YOU PLAY THE BEST THAT YOU CAN?
No, I didn't. Yes, I played the best that I can.

PŘIPRAVOVAL JSTE SE NA SOUTĚŽ DLOUHO? CVIČIL JSTE POSLEDNÍ DOBOU VÍCE?
Ano, včera jsem opravdu cvičil a minulý víkend jsem dělal, co jsem mohl.

DID YOU PREPARE FOR THIS COMPETITION FOR A LONG TIME? DID YOU PRACTISE MORE RECENTLY?
Yes, yesterday I was really practising and last weekend, I did the best that I can.

JAK DLOUHO JIŽ HRAJETE NA HOUSLE?
Od tří a půl roku.

FOR HOW LONG DO YOU PLAY THE VIOLIN?
Since I was three and a half years old.

JE PRO VÁS HRA NA HOUSLE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ, NEBO MÁTE I JINÉ KONÍČKY?
Ne, je to moje nejdůležitější aktivita.

IS PLAYING THE VIOLIN YOUR MOST IMPORTANT HOBBY OR DO YOU HAVE ANY OTHERS?
No, it's my most important hobby.

VRÁTÍTE SE DO ÚSTÍ I ZA ROK? LÍBÍ SE VÁM TADY?
Je to možné. Ano, líbí se mi v Ústí.

WILL YOU COME TO ÚSTÍ AGAIN NEXT YEAR? DO YOU LIKE IT HERE?
It's possible. Yes, I like Ústí.

Předseda poroty Pavel Hůla hodnotí první kategorii

The chairman of the jury Pavel Hůla rates the first category

První kategorie je charakterizována větším rozptylem věku. Pokaždé jsou rozdíly znatelné, někdo teprve začíná, někdo se už naopak jeví jako budoucí profesionální houslista. A to byl i případ dneška. Snažíme se nejmenší co nejvíce podpořit, často dělíme ceny, ovšem dnes se první tři hodně odlišovali od zbytku.

The first category is defined by the larger dispersion of age. The differences are always noticeable; some of them are only starting while others seem as future professional violinists. Today was not an exception. We are trying to support the smallest ones as much as we can; we often divide the prizes, but today the first three ones differed from the rest.

Vítězný Kanadán zahrál Bruchův koncert téměř profesionálně. Jeho Royal Conservatory má svou kvalitu, vzpomeňme na laureátku z roku 2014! Druhý Teo Gertler ze Slovenska předvedl velmi sympatický výkon, nám Středoevropanům blízký. Nejvíce se nám líbil také jako interpret Kocianovy skladby, která v jeho podání zazní v divadle.

The victorious Canadian played the Bruch's concerto almost professionally. His Royal Conservatory has its quality, just look at the laureate of the year 2014! The second Teo Gertler from Slovakia performed a very pleasant performance, very close to us Central Europeans. We also liked him the best as an interpreter of the Kocian's piece that he will perform at the theatre.

A co říci k celkově třetí mongolské soutěžící? Z mongolských houslistů v nejmladší kategorii byla nejlepší. Ještě bych podotkl, že ze sedmnácti soutěžících bylo sedm mongolských a jen tři Češi, trochu bychom se měli stydět. Naši zástupci tentokrát na nejvyšších příčkách nejsou, zpravidla jich soutěžilo víc, ale je to spíš náhoda než nějaký trend. Celkově jsem s úrovní první kategorie spokojen.

And what to say about the third-place Mongolian contestant? She was the best of the Mongolian violinists in the youngest category. I would also like to add that out of seventeen contestants, seven of them were Mongolian and only three were Czech; we should be ashamed a little. This time, our representatives are not on the highest places, but it is more of a coincidence than a trend. All in all, I am satisfied with the quality of the first category.

Ředitel Klubcentra a šéf organizačního výboru Kocianova Ústí **Karel Pokorný** vzpomíná na práci pro soutěžní zpravodaj s nostalgií a humorem:

Prvním „honorářem“ byla poukázka na párek, limonádu nebo pivo

PAMATUJE ČASY, KDY NA KOCIANKU JEZDILI VELIKÁNI KALIBRU JOSEFA HŮLY, JOSEFA PÖTZLA ČI JARMILA ČERVENKY. A PAMATUJE TAKÉ ČASY, KDY SE SE SOUTĚŽNÍ ZPRAVODAJ S BEZMÁLA PADESÁTILETOU TRADICÍ TVOŘIL ZCELA JINAK. „TŘÍSKALI JSME DO PSACÍCH STROJŮ, LEPILI RŮZNÉ MAKETY STRÁNEK, SHÁNĚLI FOTKY, JEJICH REPRODUKCE V TISKU NE VŽDY VYŠLY USPOKOJIVĚ. NEBYLA ŽÁDNÁ TECHNIKA, SE KTEROU DNES REDAKTOŘI PRACUJÍ. O TO VĚTŠÍ ALE BYLO NADŠENÍ,“ ŘÍKÁ KAREL POKORNÝ, ŘEDITEL MĚSTSKÉ ORGANIZACE KLUBCENTRUM, JEŽ ZAJIŠTUJE POŘADATELSTVÍ ÚSTECKÉHO HUDEBNÍHO SVÁTKU. BÝVALÝ DLOUHOLETÝ ŠÉFREDAKTOR ORLICKÉHO DENÍKU, KTERÝ UŽ „POVĚSIL DIKTAFON NA HŘEBÍK“, SI Z POZICE AKTIVNÍHO MUZIKANTA NENECHAL UJÍT V RÁMCI KOCIANOVA ÚSTÍ UJÍT KONCERT BRATŘÍ EBENŮ. „ONI JSOU PROSTĚ SKVĚLÍ, A KDYŽ KOUKÁM, KDO S NIMI HRAJE, JE TO VLASTNĚ PŮLKA MIŠÍKOVY KAPELY ETC..., KTEROU MÁM LÉTA MOC RÁD,“ ŘÍKÁ V ROZHOVORU, KTERÝ PROBĚHL Z POCHOPITELNÝCH DŮVODŮ „NA TYKAČKU“.

JAN POKORNÝ

S KOCIANKOU JSI PROŽIL HODNĚ, VYBAVÍŠ SI TY VŮBEC PRVNÍ MOMENTY?

Určitě. V polovině osmdesátých let jsem nastoupil jako programový referent do ústeckého Jednotného závodního klubu. A pokud člověk v klubu pracoval, nemohl nebýt u Kociánky. Jako člen organizačního týmu soutěže jsem byl tak nějak pomalu u všeho. Dokonce jsem našel v archivu jednu hodně starou fotku, kterák rovnám malé pionýrky před bustou Mistra Jaroslav Kociana u divadla před slavnostním zahájením soutěže (směje se). Postupem času jsem ale zakotvil v redakci zpravodaje a setrval v ní řadu let. Dokonce i v době, kdy jsem už v ústeckém klubu nepracoval a byl redaktorem regionálního deníku, jsem se na soutěž vracel a ve zpravodaji několikrát znovu působil.

ŽAŽIL JSI IKONY SOUTĚŽE TYPU JOSEFA HŮLY, PROFESORA SNÍTIL A DALŠÍCH. KDO Z NICH NA TEBE UDĚLAL NEJVĚTŠÍ DOJEM A ČÍM?

K panu profesorovi Snítilovi jsem cítil především úctu, byl to pro mě velký nositel odkazu Jaroslava Kociana, odpovědný předseda poroty a laskavý člověk. Osobně jsem si ale hodně rozuměl s trojicí Josef Hůla, Josef Pötzl a Jarmil Červenka. Tedy houslový virtuos, mistr houslař, ladič pijan a zároveň opravář hudebních nástrojů. Byli to skvělí partáci, mistři toho, co dělali, a veselí lidé, kteří si vedle práce uměli i užívat života. Na Kociance se scházeli pravidelně řadu let. Dobře se s nimi spolupracovalo, ale také popíjelo. Dnes už je vše určitě promlčeno a odpuštěno, notabene se stejně určitě spolu veselí tam někde „nahore“. Moc rád vzpomínám na jejich vyprávění. Ale pokud bych měl vybrat jednoho, tak asi Jarmila Červenku. Člověka, který vybudoval pobočku podniku Hudební

nástroje v Jakubovicích, udělal z ní v podstatě rodinnou firmu a Kociance poskytoval léta skvělý servis. Měl jedinečný smysl pro humor. Byl to opravdu ten „ladič pijan“ v nejlepším slova smyslu...

Zkušenost jsi s nimi udělal i ty. Jako předškolák, ale takový, řekl bych, malý dospělý, jsi je jednou skvěle bavil v kavárničce, která byla počátkem devadesátých let naproti divadlu. Asi si to nepamatuješ, ale nad tvými hláskami tehdy doslova pukali smíchy... Dnes už nejsou ani ti tři skvělí pánové, ani kavárnička. Škoda, ale takový je prostě život.

ZE SOUČASNÉ „STARÉ GARDY“ JSOU STÁLE AKTIVNÍ PAVEL SEDLÁČEK A JANA DYTRICHOVÁ, V ČEM OSOBNĚ VIDIŠ JEJICH PŘÍNOS PRO KOCIANOVO ÚSTÍ?

Obdivuji především jejich neuvěřitelné a dlouholeté nasazení, se kterým pro Kocianovu houslovou soutěž pracují. Především díky lidem jejich druhu se Kocianka dožila šedesátin a má dobře nakročeno i do dalších let. Nadšenců, kteří léta nezištně pracovali pro soutěž, bylo a je samozřejmě víc. Připomněl bych paní Jarmilu Fajtovou, profesorku Olgu Pragerovou a mohl bych jmenovat dál. Nejaktivnější ze staré gardy, jak říkáš, jsou ale dnes právě Pavel a Jana. Smekám před nimi a zároveň jim přeji zdraví a výdrž. Bez nich a jim podobných by už soutěž podle mého nebyla.

Z POZICE BÝVALÉHO DLOUHOLETÉHO NOVINÁŘE JISTĚ SLEDUJEŠ VÝVOJ SOUTĚŽNÍHO, DNES TEDY I FESTIVALOVÉHO ZPRAVODAJE. CO SI VYBAVUJEŠ V SOUVISLOSTI S JEHO ZAČÁTKY? PŘEDPOKLÁDÁM, ŽE SE OD SOUČASNOSTI HODNĚ LIŠILY.

Tak samozřejmě. Kdo si dnes vůbec vybaví, co to byl „lihák“, „černé blány“, tisk z kovolistů, první kopírky... Třískali jsme do psacích strojů, lepili různé makety stránek, sháněli fotky, jejich reprodukce v tisku ne vždy vyšly uspokojivě. Nebyla žádná technika, se kterou dnes redaktori pracují. O to větší ale bylo nadšení. Pracovalo se urputně a někdy dlouho do noci. I přesto vládla pohoda. Prvním „honorářem“ pak byla poukázka na párek, limonádu nebo pivo v divadelním bufetu... Zlaté časy to bývaly. A v redakci se potkávali lidé, na které dodnes rád vzpomínám, a i po letech se s některými rád vídám.

A JAK VNÍMÁŠ JEHO PŘÍTOMNOST? K TIŠTĚNÉMU PŘIBYL WEB, FACEBOOK...

Hlavně velmi pozitivně vnímám skutečnost, že se vytvořil model, který do práce zapojil především studenty ústeckých středních škol. Ať už jako pišící autory, grafiky nebo fotografy. Pomoc „umprumky“, která zajišťuje i tisk, a samozřejmě i gymplu je něco, co má velký potenciál i do budoucna. To, že vedle tištěné verze zpravodaje existuje i jeho webová podoba a Facebook, je pak

další velká nadstavba. Je prostě nová doba. I když já osobně žádným velkým fandou Facebooku nejsem, chápu, že hlavně pro mladé soutěžící i příznivce Kociánky má velký význam - a má tedy rozhodně smysl ho tvořit.

POČÍTAČE, DIGITÁLNÍ FOTOGRAFIE, OFSETOVÝ TISK, DIKTAFON V KAŽDÉM TELEFONU, TY MUSELY NOVINÁŘSKOU PRÁCI PŘECI JEN PROMĚNIT, VÍDĚ?

Jednoznačně! To prostě nejde porovnat. Před lety jsme si dělali poznámky ručně, přepisovali je na psacích strojích, používali množící blány, vyvolávali fotografie v komoře, pracovalo se s pevnými telefonickým linkami, kterých bylo jen pár. Lepily se makety stránek, nebyl ofsetový tisk, neexistoval elektronický přenos dat. Technický pokrok je ohromně patrný a novinářskou práci hodně změnil. Zrychlil a svým způsobem usnadnil. Ale ta znalost novinářského řemesla zůstala. Každý materiál musí někdo napsat, samo nejde nic. Fotograf musí udělat dobrý záběr, ani nejlepší nejmodernější fotoaparát to za něj neudělá. Grafik musí grafice rozumět, stejně jako tiskář... Naše práce před lety obnášela

možná trochu víc jakési romantiky. Ale třeba je to jen můj subjektivní pocit.

ZAJIŠŤOVAT ORGANIZAČNÍ VĚCI ASI BERE DOST ENERGIE, ZBUDE TI JEŠTĚ NĚJAKÁ, ABYS VYRAZIL NA KONCERTY?

Snažím se, i když málokdy poslouchám všechno. Ale u každého koncertu v podstatě jsem. Prostě už jen proto, abych byl v klidu, že všechno klaplo.

Stoprocenně si letos nenechám ujít celý koncert bratří Ebenů. Oni jsou prostě skvělí, a když koukám, kdo s nimi hraje, je to vlastně půlka Miškovy kapely Etc..., kterou mám léta moc rád.

COBY AKTIVNÍ MUZIKANT MÁŠ K HUDBĚ HODNĚ BLÍZKO. POSLOUCHÁŠ I HRAJEŠ KDECO, ALE TVŮJ VKUS, CO SE TÝKÁ KLASIKY, VLASTNĚ ANI NEZNÁM. MÁŠ NĚJAKÉ OBLÍBENÉ AUTORY, PŘÍPADNĚ SKLADBY?

Z klasiky? Variace na Prokofjeva nebo Bartóka v podání Mariana Vargy a kapely Collegium Musicum, našel bych je ještě někde ve své diskotéce, staré, „fošny“ jsem na rozdíl od mnoha jiných nedokázal vyhodit (směje se). Před léty jsem si ale koupil i vinyl s Beethovenovou Osudovou, tu jsem měl

hodně rád, případně mi úžasná. Taký mám rád Vivaldiho Čtvero ročních dob a Dvořákovu Novosvětskou... Ovšem poslouchání klasiky si nechávám spíš až na důchod. Nechci se rouhat, ale mojí muzikou dlouhá léta je a asi ještě nějaký čas zůstane hlavně blues.

ŠEDESÁT LET SOUTĚŽE JE ÚCTYHODNÉ JUBILEUM. DOVEDEŠ ODHADNOUT, CO PŘINESOU DALŠÍ ROKY? PŘECI JEN V POSLEDNÍCH NĚKOLIKA DOŠLO K ŘADĚ VÝRAZNÝCH ZMĚN, AŽ UŽ PERSONÁLNÍCH ČI PROGRAMOVÝCH.

Věřím v budoucnost Kocianky jako prestižní mezinárodní soutěže mladých houslistů. Je ojedinělá, má vysoký kredit a mělo by to tak zůstat. Vše bude, samozřejmě, záležet na lidech, kteří se o ni budou starat v příštích letech. V tomto ohledu si myslím, že je dobře „zaděláno“. Je to také hodně o podpoře města, a to nejen radnice, ale i dalších místních sponzorů a podporovatelů. I zde je situace velmi dobrá a slibná do budoucna. Jsem přesvědčený, že Ústečtí nenechají Jaroslava Kociana upadnout v zapomnění, notabene, kolik podobných světově proslulých rodáků naše město má? A připomínat si jeho odkaz soutěžím mladých talentů je možná ten nejhezčí a nejsmyslnější způsob.

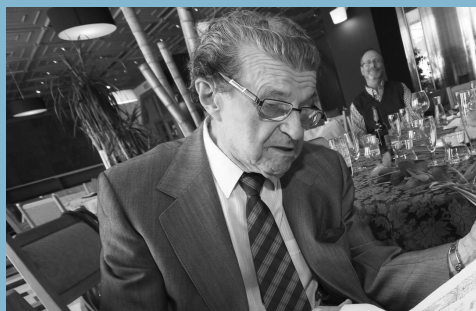

Fotky z historie Kocianky

>>>
JAKO NA ŠACHOVNICI
Poznáváte tři soutěžící na obrázku? Všichni jsou pro nejen pro historii, ale i současnost Kocianky důležití – zprava Bohuslav Matoušek, Pavel Hůla, Václav Hudeček!

<<<
VE JMĚNU KOCIANA
Rok 1976 je v historii KHS důležitým milníkem. Kvarteto vedené Pavlem Hůlou převzalo název Kocianovovo a dalších 36 let šířilo Mistrův odkaz doma i v zahraničí.

<<<
NEJSŁAVNĚJŠÍ PŘEDSEDA
Nedostižný co do počtu předsednictví. Jeden z nejslavnějších Kocianových žáků prof. Václav Snítíl zemřel 19. července 2015 ve věku 87 let.

<<<
NEJMLADŠÍ LAUREÁT
Vyhrát Kocianku v sedmi letech? To se za 60 její existence povedlo jedinému houslistovi – Stefanu Milenkovičovi v roce 1984.

... >>> BYLA TEHDY ATMOSFÉRA VE SPOLEČNOSTI JINÁ NEŽ DNES?

Když si srovnáme situaci před dvaceti lety a dnes, tak byla úplně jiná. Prahou proteklo spousta atraktivních lidí, přijelo spoustu úžasných umělců a všichni byli velmi přístupně naladěni, protože prezidentem byl Václav Havel. On měl tak obrovský respekt u umělců zvenku, že tím pádem měli respekt i Češi. Ted je situace úplně jiná, to můžu říct, že je to cítit i v této profesi. Říkal jsem si, že je škoda, když Prahou proteče tolik zajímavých lidí, s nimi něco neudělat. Domníval jsem se, že to nebude tak obtížné, no a bylo to strašně těžké! Člověk si představuje, že přijede nějaká hvězda, vy jí řeknete, jestli s vámi nechce udělat televizní rozhovor. To je naivní představa. Když jsem pak zjistil, jak je to náročné, tak jsem trochu ztratil iluze o snadnosti dané věci. Ale, jak říkám, oni byli velmi pozitivně naladěni a byli zvědaví na Českou republiku, chtěli se setkat s Václavem Havlem. Na filmový festival přijela velká část hvězd jen kvůli tomu. To nám všem okolo usnadňovalo práci.

JSTE TEDY S VÝVOJEM POŘADU NA PLOVÁRNĚ SPOKOJENÝ?

S vývojem spokojený jsem, protože to ještě můžeme dělat. Ten pořad netrpí, alespoň pro mě teda, žádným stereotypem, protože každý člověk přinese svůj příběh. Každý ten příběh je jiný, každá ta osobnost je jiná, takže podle mého se to dá dělat celé roky...když vás nechají.

PŘÍZNIVCI EBENOVSKÉ HUDBY ČASTO POPISUJÍ VAŠE TEXTY JAKO PLNÉ INTELEKTUÁLNÍHO HUMORU A MOUDROSTI. CO SI O TOM TVRZENÍ MYSLÍTE V? JSTE OBČAS SEBEKRITICKÝ CO SE TYČE PSÁNÍ HUDBY?

No, já si o tom moc asi myslat nemůžu, to je spíš na divácích, aby posuzovali. Člověk píše tak, jak umí. Já bych někdy psal rád

jinak, že bych třeba chtěl mít i údernější písně nebo jednodušší písně nebo písně, které by byly snadno zapamatovatelné a při tom inteligentní. Snažíte se dělat to nejlepší, co svedete, a pak záleží na publiku, aby posoudilo, jaké ty písně vlastně jsou.

NA VAŠE KONCERTY BÝVÁ PLNO, VÝJIMKOU NEBUDE ANI ÚSTÍ. CÍTÍTE OD LIDÍ PODPORU?

Je pro nás vždy takovou odměnou a taky je to zavazující, když přijdou lidi. Dneska přeci jen lístek nestojí 20 korun, jako stával kdysi. Vstupenky jsou docela nákladná záležitost. Když vidíte, že lidi obětují poměrně dost peněz proto, aby si vás přišli poslechnout, tak je to zavazující, to už se člověk musí teda zatraceně snažit.

JE SPOLUPRÁCE S VAŠIMI SOUROZENCI JINÁ NEŽ S OSTATNÍMI KOLEGY?

My už se v kapele teď známe strašně dobře, hrajeme spolu léta letoucí. Třeba Jaromír Honzák, ten s námi hrál vlastně na všech deskách včetně první, kterou jsme nahráli v roce 1984. Ani nechci počítat, jak dlouho už spolu hrajeme. Pavel Skála hrál na albu Tichá domácnost, které jsme točili asi v roce 1995, taky už je to dlouholetá známost, abych to tak řekl. My se známe všichni velmi dobře.

Samozřejmě že s bratry tím, že jsme vyrůstali ve stejném prostředí a poslouchali jsme podobnou hudbu, tak máme velmi podobný pohled na věc. Když třeba píšu něco, tak už mám podezření, že něco třeba neprojde. Většinou se to taky stane, takové „hele, tohle, to teda asi ne...“ (směje se) Takže člověk už odhadne reakce lépe u sourozenců než u kluků, kteří jsou mimo tu rodinu. Jinak musím říct, že za ty tisíce hodin, co jsme spolu strávili v mikrobusech, tak už docela dobře dokážeme předvídat, co ten druhý má rád a co ne.

DNES NA KONCERTU PŘEDSTAVUJETE SVÉ PÁTÉ STUDIOVÉ ALBUM, DIVÁCI SE MOHOU TĚŠIT NA PESTROU HUDEBNÍ UDÁLOST.

JE NĚJAKÁ PÍSNÍČKA, O KTERÉ VÍTE, ŽE NA VAŠE POSLUCHAČE OPRAVDU ZABÍRÁ?

No, to bych rád věděl! (směje se) Jsou tam samozřejmě písně, které jsou třeba pro to publikum jedlejší, nejsou tak složité nebo jsou veselejší. Veselejší písně si většinou najdou cestu k divákovi snáz než nějaká ponurá. Máme i ponuré písně, samozřejmě že kapela má často ráda právě je, ale divák je zase tolik nemusí. Proto musíte udělat takový koktejl. Že bych vám mohl říct: „Jo, tahle píseň se určitě bude líbit,“ to vůbec. Taky se nemusí líbit celý koncert, může se stát, že se s publikem nepotkáte. Je to dobrodružství a vždycky je to boj o diváka. Ale zase se nenudíte!

VYSTUPUJETE V RÁMCI KOCIANOVA ÚSTÍ, KTERÉ ZAHRNÚJE JUBILEJNÍ 60. MEZINÁRODNÍ SOUTĚŽ. JEJÍ PATRON PAVEL ŠPORCL SE SNAŽÍ MAXIMÁLNĚ POSÍLIT PROPAGACI, JE VIDĚT I V PRAZE?

Slyšel jsem Pavla o tom několikrát mluvit. Spolu jsme o Kociance hovořili na

vánočním koncertě. Myslím si, že je docela štěstí, když máte takového zdatného agenta. Je totiž něco jiného, když bude v čele soutěže stát sice zdatný manažer, který ale nebude mít v sobě umělecký kredit. Zatímco když tam máte kumštýře, který ten kredit má, tak se mu taky daleko snáz podaří dostat sem spřízněné duše. Spousta lidí by řekla třeba: „To mám daleko, tam já nepojedu, ale že jsi to ty, Pavle, tak pojedu!“ To se každému nepodaří, takže si myslím, že Pavel dělá velmi dobrý kus práce a je hezké, že se v Ústí propaguje taky vážná muzika, což my teda zrovna nejsme... (směje se) Ale hezké to je.

POCHÁZÍTE ZE SLAVNÉ HUDEBNÍ RODINY, TAK TO ZKUSÍME NAKONEC TROCHU JINAK — CO VY A HOUSLE?

Já a housle? No, to vůbec. U nás v rodině... vůbec. Ani bratři, ani já. Tam pokud něco nemělo temperované ladění nebo alespoň pražce, tak na to nikdo nehrál. Tuhle tradici jsme neměli. Kryštof teda hrál nějaký krátký čas na kontrabas, když jsme hráli ještě v triu, ale ne že by to studoval. Bylo to takové hraní, že do folklórového tria bylo v pořádku. Ale na Pražské jaro ani náhodou.

Dnešní koncert bude vřeholem jubilejní Kocianky

19.30, kostel Nanebevzetí Panny Marie, účast povinná. Tedy minimálně pro všechny příznivce Kocianova Ústí. Čtvrtý festivalový koncert totiž nabídne plejádu vynikajících houslistů, kteří jsou bez výjimky spjatí s šedesáti lety Kocianovy houslové soutěže. Na co se mohou návštěvníci Slavnostního galakonzertu těšit? Památku Jaroslava Kociana připomene už úvodní skladba Intermezzo pittoresque v podání festivalového ředitele a patrona soutěže Pavla Šporcla. V programu dále figurují skladby Antonia Vivaldiho a Johanna Sebastiana Bacha, přičemž v závěrečném Vivaldiho Koncertu pro

čtvery, respektive osmery housle a smyčcový koncert h moll, se představí všichni laureáti a vítězové KHS z letošní odborné poroty. Pavel Hůla (vítěz 1963, 1964), Bohuslav Matoušek (laureát 1966), Petr Maceček (laureát 1980), Leoš Čepický (laureát 1981), Pavel Eret (laureát 1982, 1983), Pavel Šporcl (laureát 1986), Jan Fišer (laureát 1996), Petr Matěják (laureát 2004). Osmičku vynikajících interpretů doprovodí komorní orchestr Praga Camerata, jehož uměleckým vedoucím je právě dvojnásobný vítěz a předseda odborné poroty Pavel Hůla. **(red)**

Today's concert will be the top of the jubilee Kocianka

19.30, the church of Nanebevzetí Panny Marie, attendance is obligatory. At least for all the fans of the Kocianovo Ústí. The fourth festival concert will offer a full range of excellent violinists who are without exception connected to the sixty years of the Kocian's Violin Competition. What can the audience look forward to? The opening piece Intermezzo pittoresque played by the festival director and the patron of the competition Pavel Šporcl will remind us of the memory of Jaroslav Kocian. In the program, there are also pieces by Antonio Vivaldi and Johannes Sebastian Bach while the final Vivaldi's Concerto for four or rather eight violins and the strings

concerto h moll will be presented by all the laureates and winners of the KVC from this year's professional jury. Pavel Hůla (winner of 1963,1964), Bohuslav Matoušek (laureate of 1966), Petr Maceček (laureate of 1986), Leoš Čepický (laureate of 1981), Pavel Eret (laureate of 1982,1983), Pavel Šporcl (laureate of 1986), Jan Fišer (laureate of 1996), Petr Matěják (laureate of 2004). The eight excellent players will be accompanied by the chamber orchestra Praga Camerata whose artistic leader is the double winner and the chairman of the jury Pavel Hůla.

Laureát z r. 1980 **Petr Maceček**, který se kromě koncertní kariéry věnuje také pedagogice říká:

„Doufáme, že vítěz bude soutěži dělat velmi dobrou vizitku ve světě!“

GENERACI ČESKÝCH DRŽITELŮ LAUREÁTSKÉHO TITULU Z 80. LET ZASTUPUJÍ V ODBORNÉ POROTĚ JUBILEJNÍ KOCIANKY PETR MACEČEK, LEOŠ ČEPICKÝ A PAVEL ERET. PRVNĚ JMENOVANÝ, LAUREÁT Z R. 1980, SI POCHVALUJE KVALITNU ZÁZEMÍ, ATMOSFÉRU SOUTĚŽE I VÝKONY MALÝCH A MLADÝCH ÚČASTNÍKŮ. „KOCIANOVA SOUTĚŽ, JAK JI ZNÁME DNES, NESMÍRNĚ POKROČILA OD DOBY, KDY JSEM JI ZAŽIL JÁ,“ POROVNÁVÁ V ROZHOVORU PRO ZPRAVODAJ KOCIANOVA ÚSTÍ 2018.

Alice Šedová

CO ŘÍKÁTE DOSAVADNÍMU PRŮBĚHU SOUTĚŽE?

Soutěž, jako vždy, má velmi vysokou úroveň. Velmi mě překvapily některé výkony, zejména vítězů těchto kategorií. Přál bych si, aby se do budoucna ta úroveň udržela, případně se ještě dále zvyšovala.

PŘIPRAVOVALI JSTE SE NĚJAK NA ROLI POROTCE?

Já jsem se nijak speciálně nepřipravoval. V podstatě vycházím se statusu mé profese, kde musím každou chvíli někoho hodnotit, ať už jsou to zkoušky na univerzitě nebo na jiných školách, případně na soutěžích.

VY SE MIMO HRU NA HOUSLE VĚNUJETE I PEDAGOGICE. Z VLASTNÍ ZKUŠENOSTI, CO BYSTE ŘEKL, ŽE JSOU KLÍČOVÉ FAKTORY PRO ÚSPĚCH VE HŘE?

Klíčový faktor úspěchu je určitě dokonalé technické zvládnutí skladby, bez toho není možné pokračovat nebo kdekoliv uspět. Je to vidět i tady na soutěži, kde vítězové kategorií hrají skutečně velmi obtížné kompozice. Potom

je samozřejmě velmi důležitá hudebnost každého jedince. Já kladu neméně velký důraz i na psychickou přípravu, protože jak víme, jemnější psychiku může často rozhodit prostředí soutěže nebo nějakého mimořádného koncertu.

CO JE PODLE VÁS LETOS NA KOCIANCE JINÉ? MYSLÍTE SI, ŽE SE KAŽDÝM ROKEM VYVÍJÍ NEBO ZŮSTÁVÁ STEJNÁ?

Kocianova soutěž, jak ji známe dnes, nesmírně pokročila od doby, kdy jsem ji zažil já. Ať už je to úroveň, počtem soutěžících, počtem zahraničních účastníků nebo nádhernými prostory, zkrátka soutěž se zcela nepochybně vyvíjí. Já jí přeji, aby to tak bylo i dál. Doufám, že si udrží svou vysokou úroveň.

MINULÝ ROK SE LAUREÁTKOU STALA ITALKA. MYSLÍTE SI, ŽE LETOS BY TO MOHL BÝT NĚKDO OD NÁS?

To si netroufám říct a momentálně to ani říct nemůžu. (smích) Průběh druhého kola se někdy zásadně liší od kola prvního,

takže nám nezbyvá než se nechat překvapit. Samozřejmě bychom byli rádi, kdyby to byl někdo od nás, ale především chceme zůstat spravedlivou porotou. Ať už to bude kdokoli, doufáme, že vítěz bude soutěži dělat velmi dobrou vizitku ve světě!

ŘEKL BYSTE, ŽE SOUTĚŽ OVLIVŇUJE BUDOUCÍ KARIÉRU HOUSLISTŮ? A TO, I POKUD SE NEUMÍSTÍ, NESTANOU SE LAUREÁTY...

Já se domnívám, že ano. Myslím si, že už i u těch nejmladších, pokud tady zvítězí nebo nějakou cenu dostanou, změní se jejich vztah a přístup k hudbě. Určitě to není jediný faktor, ale k nastartování sólové kariéry dnes soutěže nepochybně patří, mezi řadou jiných činitelů.

BĚHEM SVÉHO KONCERTOVÁNÍ JSTE SE PODÍVAL DO MNOHA ZEMÍ. MÁTE OBLÍBENÉ MÍSTO, KAM BYSTE SE JEDNOU RÁD VRÁTIL?

Nemůžu říct, že bych se někam speciálně rád nebo nerad vracel, ale obrovský zážitek

je určitě hrát ve většině japonských sálů, protože jsou nádherně postavené. Stejná impres je i z koncertu v Carnegie Hall, v Albert Hall nebo v Amsterdamu. To jsou všechno sály, kde na vás skutečně dýchne atmosféra a obrovská historie, zároveň ale i odpovědnost a úcta před lidmi, kteří tam hráli před vámi.

WHAT DO YOU THINK ABOUT THE COMPETITION SO FAR?

As always, the competition has a very high quality. I was very surprised by some of the performances, especially those played by the winners of this category. I hope that this level will stay the same or get even higher in the future.

DID YOU SOMEHOW PREPARE FOR THE ROLE OF A JUROR?

I haven't prepared in any way. Basically, I gain from the status of my occupation, where I have to judge someone every now and then, starting with examinations at a university or any other school or at a competition.

APART FROM BEING A VIOLINIST, YOU ARE ALSO A TEACHER. FROM YOUR OWN EXPERIENCE, WHAT WOULD YOU SAY ARE THE KEY FACTORS OF A SUCCESSFUL PERFORMANCE?

The key factor of a success is definitely a perfect technical mastering of the composition because without it, it's impossible to succeed anywhere. You can see it here at the competition where the winners of the categories play very difficult compositions. Next, the musical talent of the each individual is definitely very important and personally, I pay a lot of attention to the mental preparation. As we know, the surroundings of the competition or other concerts can unsettle people with weaker mentality.

WHAT WOULD YOU SAY IS DIFFERENT AT THIS YEAR'S FESTIVAL? DO YOU THINK THAT IT IMPROVES, OR IT STAYS THE SAME?

The competition has made a tremendous progress since the time that I used to attend it. Whether it's the level of it, the number of competitors, the number of foreign participants or this wonderful

building, the competition is undoubtedly developing, and I wish for it to stay this way. I hope it'll keep its high quality.

LAST YEAR'S LAUREATE IS ITALIAN. DO YOU THINK THAT THIS YEAR, IT COULD BE SOMEONE FROM THE CZECH REPUBLIC?

I don't dare to say and right now, I'm not even allowed to. (laughs) The process of the second round sometimes fundamentally differs from the first round, so there's nothing else for us to do than to wait and see. Of course, we would be glad if the winner was someone from the Czech Republic, but most importantly, we want to be a fair jury. Whoever the winner is, we hope that they will present the competition well worldwide!

WOULD YOU SAY THAT ATTENDING THE COMPETITION AFFECTS FUTURE CAREERS OF THE COMPETITORS? EVEN IF THEY DON'T SUCCEED OR BECOME A LAUREATE...

I think so because I believe that winning this competition or receiving a prize of any kind will even at this very young age change

the players' relationship with music and their attitude towards it. It's definitely not the only factor, but among others, winning a competition is undoubtedly a part of starting a successful solo career.

THANKS TO YOUR CONCERTS, YOU'VE VISITED A LOT OF COUNTRIES. DO YOU HAVE A FAVORITE PLACE WHERE YOU WOULD LIKE TO RETURN ONE DAY?

I wouldn't say that I have any places where I would or would not like to return, but it's definitely a huge experience to perform in most of the Japanese halls, simply because of the beautiful architecture. The same goes for the concerts in Carnegie Hall, Albert Hall and in Amsterdam because in all of these halls, you can literally breathe in the atmosphere and the rich history, but at the same time, it's also a responsibility and you can feel the respect for those who played there before you.

Seminář pro pedagogy zaujal

Česká houslová škola, tak pojmenoval svůj seminář určený především pedagogům základních uměleckých škol Pavel Šporcl. Umělecký ředitel Kocianova Ústí a patron soutěže v jedné osobě si připravil odpolední program, v jehož první polovině představil život a tvorbu našich nejvýznamnějších houslistů a pedagogů spjatých s tzv. českou houslovou školou. Slavík, Laub, Ševčík, Ondříček, Kocian, Kubelík, ti všichni byli v centru pozornosti a Pavel Šporcl doprovodil své mluvené slovo prezentací a také autentickými nahrávkami jednotlivých virtuosů. S nimi se mohou setkat také diváci dokumentárního cyklu České houslové legendy, který nyní sklízí velký úspěch na programu ČT Art.

Druhá polovina byla koncipována jako masterclass se zaměřením na zvyšování kompetencí pedagogů ZUŠ. Desítky učitelů z blízkého i vzdálenějšího okolí tuto možnost využily a stejně tak i někteří jejich žáci, kterým Pavel Šporcl analyzoval jejich krátká vystoupení a zaměřil se na správný postoj, držení smyčce, tvorbu tónu a další důležité aspekty houslové hry. (jp)

Zpravodaj Kocianova Ústí 2018

šéfredaktor: Jan Pokorný

redakce: Elizabeth Pavlovce,
Anna Mlynářová, Renata Křivková

grafika: Lucie Zamazalová, Alice Šedová,
Matěj Vondrouš

foto: Adam Faltus, Matouš Gorun

korektury: Eva Suchomelová,
Pavel Vomáčka

tisk: Střední škola uměleckoprůmyslová
Ústí nad Orlicí

PŮJDETE DNES NA OBĚD?

Pokud ano, můžete si k podobědě kávě přečíst náš zpravodaj. Najdete jej ve vybraných ústeckých restauracích (Popráč, Domino Hernychova vila, Florida), dále kavárnách (U Kačenky, Café Max, Malá scéna) a také v budově Městské knihovny.

Pátý den
houslové soutěže
12/5

10.00 | přijetí vítězů a zahraničních účastníků
starostou města v obřadní síni
městského úřadu

14.30 | **Slavnostní galakonzert**
koncert vítězů v Roškotově divadle

PAVEL ŠPORCL

[OU] Město Ústí nad Orlicí

ČESKÁ NADACE 2000

